

Біжи, доки світить сонце

КУПИТИ

Про книгу

Якщо ви зараз заплющите очі, то чи зможете відчути прохолоду кришталевих водоспадів, які таємниче ховаються у глибинах карпатських пралісів? Адже десь там, між крутими гірськими схилами, в самій гущі різнобарв'я лісових дерев, куди на своїх масивних крилах яструби доносять луну гуцульських трембіт, мешкає головний герой цієї історії - Дарій. Він разом з іншими охоронцями щодня має бігти швидше стрімкого вітру, щоби за час, доки світить сонце, встигнути оббігти всі Карпати і принести віковичному дубові живильну краплину

Катерина Лазірко

Біжи, доки світить сонце

Катерина Лазірко

Біжи, доки світить сонце

«...Це дійство неймовірно гарне, адже у цей час небо переливається коштовним блиском останніх сонячних променів. Біля Апо збираються душі дерев наших карпатських пралісів. Вони починають заводити свою вітрову пісню, яка плавно переростає у шум тисячі дерев, що своїм гіллям розвіюють довкола лісову тишу. Охоронець поважно несе краплину з Живого водоспаду до Апо й омиває його коріння. У ту ж мить візерунки на шкірі всіх охоронців і на корі нашого віковичного дуба починають світитися золотим сонячним сяйвом. Ми наче стаємо одним цілим із Апо...»

ISBN 978-617-614-394-9

9 786176 143949

ЧОРНІ ВІВЦІ

ЧОРНІ ВІВЦІ

ЧОРНІ ВІВЦІ

Катерина Лазірко

БІЖИ, ДОКИ СВІТИТЬ СОНЦЕ

Лазірко Катерина

Біжи, доки світить сонце / Катерина Лазірко. – Чернівці : Книги – XXI, 2023. – 104 с.

ISBN 978-617-614-394-9

Якщо ви зараз заплющите очі, то чи зможете відчутти прохолоду кришталевих водоспадів, які таємниче ховаються у глибинах карпатських пралісів? Адже десь там, між крутими гірськими схилами, в самій гущі різнобарв'я лісових дерев, куди на своїх масивних крилах яструби доносять луну гуцульських трембіт, мешкає головний герой цієї історії – Дарій. Він разом з іншими охоронцями щодня має бігти швидше стрімкого вітру, щоби за час, доки світить сонце, встигнути оббігти всі Карпати і принести віковичному дубові живильну краплину. Це завдання не з простих, особливо якщо зважати на розміри охоронців і їхніх головних ворогів – чорних шаршанів. Одного дня Дарій через свою самовпевненість або ж просто юнацьку легковажність зробить неправильний вибір. Усе піде шкереберть...

Чи зможе Дарій виправити наслідки своїх необдуманих учинків? Чи встигне до заходу сонця принести живильну краплину віковичному дубові? Усе це ви дізнаєтеся, прочитавши цю історію.

© Видавництво «Книги – XXI», 2023

© Катерина Лазірко, текст, 2023

© Іванна Шевело, ілюстрації, 2023

ISBN 978-617-614-394-9

Усі права застережено

Розділ 1

Свіже повітря й аромат тиші, змішаний із нотками відлунь пташиного співу та хвої. Величний туман манить своїм спокоєм і плавно підіймається до верхівок столітніх ялиць, а потім, наче марево, зникає у перших променях сонця. Карпатський ліс полонить своїм невагомим шепотом на тлі безмежного й вільного вітру. Своїм дорогоцінним мохом, який, мов самоцвіт, переливається у м'яко розсіяному сонячному світлі. Джерелами, що ніжною прохолодою овівають сухі стежки. А також своїми таємницями... Таємницями, які так майстерно приховані в глибинах мовчазного гірського лісу.

Якщо ви поцікавитесь, хто є найшвидшим у світі, то отримаєте однозначну відповідь: африканський гепард. Ця тварина швидка, сперечатися

не буду. Але чи зміг би гепард оббігти весь карпатський ліс зі всіма гірськими схилами, від крайньої східної точки до крайньої західної, за час, поки світить сонце? А якщо сказати точніше, то від моменту, коли сонце починає сходити й аж поки не сховається за вечірній горизонт.

Гадаю, ні! А я можу. І якщо врахувати, що розміром я з лісову білку, то лиш уявіть, як швидко бігаю. Привіт! Я – Дарій, і це моя історія.

Уявіть, у глибинах Карпат, деś між крутими гірськими схилами та в самій гущі різнобарв'я лісових дерев, куди на своїх масивних крилах яструби доносять луну гуцульських трембіт, стоїть моя домівка – віковичний дуб. Його могутнє коріння стрічками пронизує всю карпатську землю. Росте він тут відтоді, коли ще не було всіх цих гірських схилів. Тож можете лиш уявити, який він величний. Ми звемо його Апо¹, адже він – батько наших карпатських лісів і всього навкруги. А я зі своїми братами та сестрами – його охоронці.

Наша місія не надто мудра, але дуже важлива. Щодня, поки сонце освітлює карпатський ліс,

¹ Батько (гуцульська говірка). – Тут і далі прим. ред.

ми маємо напоїти нашого Апо першою сонячною краплиною із Живого водоспаду. Те, що водоспад розташований у крайній точці східного лісу, а наша домівка – на заході, трішки ускладнює завдання. Добре, що ми швидко бігаємо.

Щодня по краплину біжить новий охоронець. Оскільки така мандрівка неймовірно виснажує, то всі дні, поки знову не прийде черга, кожен гарненько відпочиває у прохолодному затінку Апо.

На вигляд ми як люди – здається, нічого особливого. Хоча не зовсім. Ми – люди в дуже зменшеному розмірі. У нас незвична шкіра, вкрита десятками ліній, візерунок яких передає орнамент кори Апо. Краще сказати, що ми трішки дивні люди, які неймовірно швидко бігають. Звучить смішно, правда?

Коли я сказав, що швидший за всіх у світі, то дещо перебільшив, адже мою сестру Громовицю важко перевершити. Коли вона біжить із краплиною, то несеться лісом, як справжня блискавка, і завжди повертається задовго до заходу сонця.

Ой, я ж іще не розповів про чорних шаршнів! Це ще ті гидкі створіння! Вони дуже слиняві – фе! – і дуже зубасті. Ми називаємо їх недововками. Ці недововки дуже витривалі, живуть у хащах

недалеко від Живого водоспаду й дуже люблять псувати наші плани. Інколи можуть гнатися за охоронцем аж до західних меж лісу. Але від цього ми тільки виграємо, адже біжимо ще швидше.

Уявляєте, є охоронці, за якими жодного разу не гналися ці істоти. Як їм це вдається, не знаю. Коли ж біжу я з першою сонячною краплиною Живого водоспаду, то за мною завжди женуться один-два шаршани. Мама каже, що я сам у цьому винен, бо забіяка. Хтозна, можливо, вона й має рацію. Інколи мені подобається дратувати цих недововків. Вони ж однаково ніколи мене не здоженуть.

Завтра нарешті знову настане моя черга нести краплину. Хоч і маю робити це не вперше, та все одно трішки хвилююся. Якщо раптом щось піде не так, то наслідки будуть жахливими: Апо загине, а разом із ним почне руйнуватись усе довкола. Наш могутній дуб своєю міццю підтримує всі карпатські схили, і ця перша сонячна краплина Живого водоспаду необхідна йому для підтримання сили. Ми, охоронці, у цьому йому допомагаємо.

Аби зранку бути готовим упіймати першу краплину Живого водоспаду, вирушаю у дорогу вже сьогодні. Дійти до потрібного місця треба

неквапом. Мене, як і кожного охоронця, перед до-
рогою виходить проводити все наше поселення.

– Дарію, я тебе дуже прошу, не загравай до
шаршанів! – настановляє мама.

– Учора я прибігла раніше, за годину до заходу
сонця, – похвалилася Громовиця.

Отже ж... Сестра знає, чим мене зачепити. Ну,
нічого, завтра я прибіжу швидше за неї.

– І не потрібно цих ваших змагань! Чуєте мене?
А то ще біда буде, – промовила мама.

– Добре, мамо. Я вже рушатиму, дорога довга.

Мама, як завжди, міцно обійняла мене й по-
цілувала та з іншими охоронцями пішла до Апо
очікувати на Свята, який сьогодні має принести
першу сонячну краплину Живого водоспаду.

– Я завтра прибіжу за дві години до заходу
сонця, – тихо промовив я до Громовиці та рушив
у дорогу.

Неквапом я віддалявся від домівки, де всі охо-
ронці готувалися до церемонії заходу сонця. Це
дійство неймовірно гарне, адже у цей час небо
переливається коштовним блиском останніх со-
нячних променів. Біля Апо збираються душі де-
рев наших карпатських пралісів. Вони починають

заводити свою вітрову пісню, яка плавно переростає у шум тисячі дерев, що своїм гіллям розвіюють довкола лісову тишу. Охоронець поважно несе краплину з Живого водоспаду до Апо й омиває його коріння. У ту ж мить візерунки на шкірі всіх охоронців і на корі нашого віковичного дуба починають світитися золотим сонячним саявом. Ми наче стаємо одним цілим із Апо. Потім світло зникає і настає суцільна тиша, наче нічого й не відбувалося.

Усі мої думки були лише про те, як завтра прибігти швидше, ніж це зробила сестра. Аж раптом я почув знайомий голос.

– Дарію, привіт!

– Привіт, Квітко!

Квітка – це моя подружка, маленька пташка-вільшанка. Коли приходить моя черга йти по краплину, Квітка завжди супроводжує мене, адже разом проходити такий довгий шлях веселіше.

– Ну, що, як завжди, хто перший до тих пагорбів? Ти добіжиш чи я долечу? – запропонувала пташка.

– Ні, Квітко, сьогодні без перегонів. Маю берегти сили, щоби завтра повернутися до Апо за дві години до заходу сонця.

– За дві години?! Це нереально! Гроловиця і та прибігла лише за годину. А ти знаєш, яка вона спритна.

– Так, але маю план. Усі ці дні, коли я чекав своєї черги йти по краплину, то вивчав мапу й інші можливі варіанти шляху. А якщо мені завтра бігти не звичним шляхом, а, скажімо, повернути на північ від Живого водоспаду?

– На північ? Ти з глузду з'їхав? Там живуть шаршани!

– Так, знаю. Але це простіший шлях. Я прорахував, що міг би подолати його майже вдвічі швидше. До того ж шаршани й так завжди за мною ганяються.

– Ти не порівнюй одного недововка й цілу зграю.

– Добре, поки не будемо про це. Щось я захопився, треба розім'ятися.

– Серйозно? Так, так, так! – зраділа Квітка.

– Хто перший до тих пагорбів? – запропонував я.

І ми рвонули з місця радісно та швидко! Обожнюю це відчуття, коли біжу на хвилі стрімкого вітру, залишаючи позаду невидимий прозорий слід, вдихаючи аромат хвої, ледь торкаюся сухих

стежин і пронизую освіжні джерела. Минаю яскраві сонячні полонини, на яких випасаються стада овець, і підіймаюся на круті схили, всіяні ніжними гірськими квітами. Один краєвид змінюється іншим за лічені хвилини. І саме тоді мені здається, що я не біжу, а лечу, наче справжній птах, вдихаючи запах вітру.

Діставшись пагорбів, я помітив Свята, що біг із краплиною до Апо. Він на мить зупинився біля мене та, весело підморгнувши, рушив далі. За декілька хвилин Квітка теж прилетіла. Хоч вільшанки й маленькі, проте літають напрочуд швидко.

– Квітко, це тобі! Вона така ж блакитна, як і твої крила, – промовив я до неї, даруючи невеличку квіточку, що зірвав у долині.

– Дякую за гарну квітку. Але де твій пояс? Ти загубив його?

У ту мить я дуже злякався, адже у спеціальну сумку, яку ношу на поясі, завтра ловитиму першу сонячну краплину Живого водоспаду. Переконавшись, що все на місці, я заспокоївся.

– Ти завжди на це ведешся, – засміялася Квітка.

– Просто я тобі довіряю і вірю всьому, що ти мені скажеш.

– Ну, що, знову перегони? Мені здається, цього разу я тебе майже перегнала на галявині.

– Так, звісно, перегнала. Мрій і далі.

Промовивши це, я побачив, що лінії на моєму тілі почали світитися. Я зрозумів, що Свят уже доставив краплину до Апо і церемонія заходу сонця відбулася. І знову я швидко побіг на схід. Квітка від мене не відставала. Та, якщо чесно, я їй інколи піддаюся, надто вона мила птаха.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ